

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 1SZa/13/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1016200761
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Igor Belko
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1016200761.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: Q. S., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Tuniská republika, zastúpeného Mgr. Jarmilou Karak Vargovou, advokátkou, so sídlom Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/42/2016-38 z 13.05.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/42/2016-38 z 13.05.2016 potvrdzuje.

Navrhovateľ nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I.
Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-BA6-97-013/2015-AV z 11.04.2016, ktorým bol navrhovateľ zaistený v súlade s ustanovením § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) a to dňom 11.04.2016 a bol ponechaný v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC Medveďov“).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu a napadnutého rozhodnutia mal súd za preukázané, že dňa 07.04.2016 v čase okolo 19.58 hod. navrhovateľ v Bratislave na Pribinovej ulici č. 8 v obchodnom centre EUROVEA z predajne Peek & Cloppenburg odcudzil tovar v hodnote 199,90 eur, čím spôsobil škodu. Konal tak napriek tomu, že bol dňa 19.02.2016 za drobnú krádež postihnutý blokovou pokutou 20 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Uvedeným konaním sa dopustil úmyselného prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona (ďalej len „TZ“), za čo bol trestným rozkazom č. OT/136/2016 odsúdený podľa § 212 ods. 2 TZ s prihladnutím na § 38 ods. 2 TZ k trestu odňatia slobody na 11 mesiacov, pričom tento trest podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 TZ podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 roky.

Na podklade vyššie uvedených skutočností bol navrhovateľ predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru, nakoľko bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia, čím naplnil dôvod vyhostenia podľa § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

Odporca mal preukázané, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, jeho trvalý pobyt bol právoplatne zrušený, čím bol taktiež naplnený dôvod administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov.

Odporca konštatoval, že navrhovateľovi bol dňa 03.02.2012 udelený pobyt na dobu 5 rokov, avšak tento pobyt bol Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-1328-11/2015-TPC zo dňa 16.02.2016 zrušený. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 03.03.2016. V zmysle ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov bol navrhovateľ povinný vycestovať do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia, ktorým mu bol zrušený jeho trvalý pobyt, t. j. do 03.04.2016, čo nevykonal a zostal na území Slovenskej republiky. Zaistenie navrhovateľa je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Proti uvedenému rozhodnutiu v zákonnej lehote podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne opravný prostriedok, ktorým vytykal, že odporca vec nesprávne právne posúdil, nedostatočne zistil skutkový stav veci a napadnuté rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné.

Krajský súd sa s námietkou spoľahlivo nezisteného stavu veci nestotožnil. Podľa jeho názoru odporca riadne zistil skutkový stav, navrhovateľa zaistil z dôvodu, že je potrebné v konaní o administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko je to potrebné na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

V súvislosti s námietkou vytykajúcou odporcovi nesplnenie povinnosti rešpektovať rodinný a súkromný život navrhovateľa podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a rešpektovať právo navrhovateľovej maloletej dcéry na oboch rodičov podľa Dohovoru o právach dieťaťa súd poukázal na v administratívnom spise odporcu založenú kópiu právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 01.10.2015, z ktorého je zrejmé, že maloletá Y. S. na čas po rozvode manželstva bola zverená do osobnej starostlivosti matky, ktorá bude maloletú vychovávať, zabezpečovať jej výživu, zastupovať ju a spravovať jej majetok. V odôvodnení rozsudku, je okrem iného uvedené, že od mája 2015 má odporca (otec maloletej Y.) príkaz nezdržiavať sa v Rakúsku, z dôvodu fyzického napadnutia matky maloletej dcéry. Taktiež z rozsudku vyplýva, že navrhovateľ sa v čase rozvodu manželstva zdržiaval na neznámom mieste. Z uvedeného je zrejmé, že už pred zaistením, navrhovateľ neudržiaval kontakt s maloletou dcérou.

K námietke týkajúcej sa prípustnosti alternatív zaistenia krajský súd sa súd stotožnil s odporcom, že v prípade navrhovateľa nebolo možné postupovať v zmysle ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov a uložiť povinnosť hlásenia pobytu, alebo zložiť peňažnú záruku, nakoľko navrhovateľ na otázku či má zabezpečené ubytovanie, resp. vie preukázať ubytovanie na území Slovenskej republiky, sám do zápisnice o podaní vyjadrenia z 11.04.2016, uviedol "nie, nemám". Na otázku, či disponuje finančnými prostriedkami na vycestovanie do domovskej krajiny uviedol: „nie, nemám“. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ nemá zabezpečené ubytovanie počas trvania tejto povinnosti a ani finančné prostriedky na zabezpečenie pobytu. Z uvedeného teda vyplýva, že navrhovateľ by podmienky ustanovené v § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov nevedel splniť a preto odporca nemohol namiesto zaistenia uložiť navrhovateľovi povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku.

K námietke neodôvodnenia stanovenej dĺžky zaistenia, a to na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 10.10.2016, t. j. 6 mesiacov, ako aj k námietke, že dĺžka zaistenia je neprimeraná krajský súd uviedol, že v danej veci nejde o konkrétny dátum zaistenia ale ide o hraničný termín doby zaistenia. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je správny orgán povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel jeho zaistenia. Zároveň poukázal na § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov podľa ktorého môže byť príslušník tretej krajiny zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Krajský súd na záver skonštatoval, že odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby navrhovateľa a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane navrhovateľa v súvislosti so zaistením tejto osoby. Pripomenul, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ v priebehu správneho konania uviedol.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd považoval, preskúmané rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, za súladné so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj správnym poriadkom. Odporca pred jeho vydaním riadne zistil skutkový stav, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné, zrozumiteľné obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 správneho poriadku) ako aj uvedenie skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený odporca pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a taktiež to, ako sa vyrovnal s vyjadreniami navrhovateľa. Preto preskúmané rozhodnutie potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích námietok

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ v zastúpení právnou zástupkyňou v celom rozsahu z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b), c) a f) O.s.p., t. j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ poukázal na to, že krajský súd odôvodnil správnosť postupu odporcu skutočnosťami vyplývajúcimi z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/306/2014-75 zo dňa 01.10.2015, ktorým bolo manželstvo navrhovateľa a jeho manželky rozvedené a ktorým bola ich maloletá dcéra zverená do starostlivosti matky. Reagoval tým najmä na námietku potreby rešpektovania rodinného a súkromného života navrhovateľa, ako aj potrebu individuálneho posúdenia prípadu navrhovateľa, ktorý žije na území Slovenskej republiky od roku 2005, od roku 2011 mal na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, ktorý mu bol bez toho, aby sa o tom navrhovateľ dozvedel, zrušený. Ohľadne uvedených skutočností sa v administratívnom spise nenachádzala ani zmienka, že navrhovateľ má maloletú dcéru a preto už v opravnom prostriedku namieta nedostatočne zistený stav veci, ako aj rozpor s obsahom spisu, z ktorého nebolo možné dospieť k záverom prezentovaným v rozhodnutí o zaistení. Prvostupňový súd k uvedenému citoval závery vyššie uvedeného rozsudku o rozvode manželstva a na str. 5 výslovne k námietke nerešpektovania čl. 8 Dohovoru uviedol, že v administratívnom spise odporcu je založená kópia právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 01.10.2015, z ktorého je zrejmé, že maloletá dcéra bola na čas po rozvode zverená do osobnej starostlivosti matky, ktorý bol doplnený iba v rámci vyjadrenia odporcu k opravnému prostriedku navrhovateľa pred súdom a teda samotný prvostupňový súd uvádzal nepravdivé informácie.

Navrhovateľ má za to, že odporca nezisťoval otázku prípadnej rodinnej podpory a nutnosti rešpektovania tak práva navrhovateľa na rodinný a súkromný život podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako aj práva maloletej na obidvoch rodičov podľa čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa, či povinnosti správnych orgánov brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa a rodinný život podľa čl. 5 návratovej smernice.

Právna zástupkyňa zdôraznila, že ak bol navrhovateľ zaistený za účelom výkonu administratívneho vyhostenia, mal krajský súd pri svojom rozhodovaní skúmať, či je zaistenie navrhovateľa za účelom jeho vyhostenia efektívne a spĺňa svoj účel. Tak, ako to vyplýva aj z judikatúry ESLP, zaistenie nesmie byť nezákonné a arbitrárne. Správny orgán má povinnosť zaoberať sa v konaní o zaistení cudzincov nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je účastníkom administratívneho vyhostenia najmä v kontexte Dohovoru či návratovej smernice, ale aj zákona o azyle a zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzincov najmä ak tieto vyšli najavo pred a po rozhodnutí o zaistení.

Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že dodatočné zhojenie nedostatku zisťovania skutkového stavu veci zo strany správneho orgánu nie je prípustné. Obsah administratívneho spisu má obsahovať všetky relevantné skutočnosti, ktoré tvoria podklad pre vydanie správneho rozhodnutia.

V súvislosti s dĺžkou doby zaistenia poukázal na skutočnosť, že účelom výpočtu lehoty nie je určenie lehoty maximálnej možnej, ale určenie lehoty primeranej. Aby mohlo byť zaistenie cudzinca možné považovať za zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, doba trvania pozbavenia slobody nesmie presiahnuť primeranú lehotu nevyhnutnú na dosiahnutie

sledovaného cieľa. Otázka teda nie je, dokedy je možné držať navrhovateľa v zaistení, ale po akú dobu je nevyhnutné držať navrhovateľa v zaistení.

K otázke skúmania prípustnosti alternatív k zaisteniu s ohľadom na existenciu rizika úteku ako predpokladu pre zaistenie uviedol, že navrhovateľ sa v minulosti nikdy neskrýval, nikdy nenastala situácia, že by tento so správnymi orgánmi nespoločnicoval. Rovnako ani policajný orgán takúto skutočnosť v rozhodnutí neudáva, neposudzuje a neuvádza, že by v prípade navrhovateľa hrozilo riziko úteku, či skrývania sa. Navrhovateľ má na území Slovenskej republiky blízku rodinu a predovšetkým svoju maloletú dcéru, jeho zámerom je naopak zotrvať na území Slovenskej republiky, nakoľko tu žije už viac ako 10 rokov. Na základe uvedeného je zrejmé, že žiadne riziko úteku v prípade navrhovateľa neexistuje. Rovnako sa ani jedna strana nezmenila o skutočnosti, že by navrhovateľ bránil procesu príprav na návrat.

K otázke prípustnosti alternatív k zaisteniu navrhovateľ poukázal na to, že na území Slovenskej republiky žil viac ako 10 rokov, má tu oporu u svojej rodiny, je nepochybné, že tento sa dokáže o seba postarať. Je potrebné, aby pri zaistení cudzinca správny orgán reálne zvažoval v prvom rade možnosť uplatniť iné donucovacie opatrenia.

S ohľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-BA6-97-013/2016-AV z 11.04.2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a súčasne nariaďuje bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Stanovisko odporcu k odvolacím námietkam

K odvolacím námietkam navrhovateľa sa odporca vyjadril v podaní pod č. PPZ-HCP-BA6-97-29/2016-AV z 20.06.2016, v ktorom s poukazom na totožnosť odvolacích dôvodov s námietkami v opravnom prostriedku odkázal na obsah svojho pôvodného vyjadrenia k nemu.

K námietkam o stanovení presnej doby zaistenia uviedol, že žiadny právny orgán nie je schopný presne stanoviť čas potrebný na vykonanie úkonov a to z dôvodu nepredvídateľnosti dĺžky trvania jednotlivých úkonov, nakoľko toto je u každej osoby individuálne. Rovnako poukázal na súčasný stav v oblasti migrácie čo rovnako spôsobuje značné predlžovanie vykonávania určitých úkonov. Rovnako poukázal na doterajšiu prax, podľa ktorej sa takto stanovená doba vo väčšine prípadov skracuje aj o niekoľko mesiacov v závislosti od konkrétneho prípadu. Vo vzťahu k navrhovateľovi sa dĺžka doby zaistenia bude odvíjať od postupu štátnych orgánov Tuniska, kam má byť navrátený.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.06.2016 o 9.25 hod. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov „policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.“

Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov „rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.“

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov „štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.“

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov „policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.“

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov „policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.“

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu dospel k záveru, že s odvolacou námietkou navrhovateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave týkajúcom sa nedostatočného skúmania jeho súkromného a rodinného života nebolo možné sa stotožniť a v tejto súvislosti ani prihliadnúť na námietku spochybňujúcu obsah administratívneho spisu, do ktorého mal byť dodatočne založený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/306/2014-75 z 01.10.2015 o rozvode manželstva navrhovateľa.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že predmetom preskúmania v predmetnej veci je zaistenie navrhovateľa a jeho dôvody a preto pokiaľ odporca v reakcii na obsah námietok v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení spolu s vyjadrením predložil preskúmaťelmu súdu administratívny spis obsahujúci aj ďalšie podklady (rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/306/2014-75 z 01.10.2015 o rozvode manželstva navrhovateľa a predbežné opatrenie Okresného súdu v Neusiedler an See (8 U 36/15b) z 13.5.2015) majúce podporiť jeho závery, takýto postup neodôvodňuje bez ďalšieho záver o jeho nezákonnosti.

Aj keď v predmetnej veci možno dôvodne vyčítať správny orgán značnú strohosť a stručnosť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, čo spochybňuje dôsledné rešpektovanie povinnosti správneho orgánu uviesť všetky zistené skutočnosti aj známe mu z úradnej povinnosti s relevanciou pre predmetné konanie v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade so zákona vyplývajúcimi požiadavkami na náležitosti správneho rozhodnutia (ust. 47 ods. 3 Správneho poriadku), vzhľadom na objasnenie zástupkyňou navrhovateľa namietaných okolností vysvetlením a odkazom na zistenia vyplývajúce z obsahu pripojeného spisu, odvolací súd v konečnom dôsledku nedospel k záveru o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

V tejto súvislosti je však potrebné zdôrazniť, že ak správny orgán v predmetnej veci videl potrebu zaistenia navrhovateľa okrem zákonného oprávnenia pre účely administratívneho vyhostenia aj z dôvodu rizika úteku navrhovateľa vzhľadom na jeho neplnenie si oznamovacej a ohlasovacej povinnosti ako štátneho príslušníka tretej krajiny s oprávneným pobytom podľa zákona o pobyte cudzincov, jeho predchádzajúce zdržiavanie sa na neznámom mieste v dobe rozvodového konania ako aj konania o zrušenie povolenia na trvalý pobyt pre ktoré mu bolo potrebné ustanoviť opatrovníka (čo vyplýva z jeho vyjadrenia k opravnému prostriedku v reakcii na vznesené námietky), bolo potrebné tieto skutočnosti primerane zreteľne artikulovať predovšetkým vo svojom rozhodnutí. Na túto úradnú povinnosť vyplývajúcu z princípov dobrej štátnej správy nemožno rezignovať ani v prípade väčšiny krátkych záporných odpovedí cudzinca počas značne krátkeho a stručného vyluču s takto obmedzenou vypovedacou schopnosťou.

Pokiaľ navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne namietal zásah do jeho rodinného života v dôsledku jeho zaistenia a neskúmaním týchto okolností v predmetnom konaní je potrebné pripomenúť, že každé obmedzenie osobnej slobody je zásahom do sféry osobného a tým aj rodinného života, v zákonom predvídaných prípadoch však nie je opatrením nedovoleným. V konaní o zaistení príslušníka tretej krajiny podľa zákona o pobyte cudzincov nie je bezprostrednou prekážkou takéhoto postupu, ale skúma sa predovšetkým v konaní o jeho vyhostení, preto nemožno správne orgánu vytýkať, že sa okolnosťami prípadnej „nevyhostiteľnosti“ v predmetnom konaní bližšie nezaoberal, najmä ak negatívny dopad takéhoto zásahu navrhovateľ pri výsluchoch nenamietal /na otázku v konaní o vyhostenie oznámil, že na Slovensku má dcéru Y. S. nar. XX.XX.XXXX, ktorá žije so svojou matkou, s ktorou je rozvedený/, hoci z rozsudku OS Bratislava IV. (č. k. 13P 306/2015-75) o rozvoje jeho manželstva založeného v spise vyplývajú vážne narušené a trvalo rozvrátené vzťahy medzi navrhovateľom a jeho bývalou manželkou s vážnym negatívnym vplyvom na výchovu maloletej dcéry a z predbežného opatrenia Okresného súdu v Neusiedler an See (8 U 36/15b) z 13.5.2015 taktiež založeného v spise vyplýva pre navrhovateľa okrem iného zákaz vstupu do obydlija jeho bývalej manželky a vyhľadávania kontaktov s ňou.

Skutočnosti vyplývajúce z obsahu uvedených dokladov navrhovateľovi boli nepochybne známe a z pochopiteľných dôvodov na ne v konaní v súvislosti s aktuálne namietaným zásahom do jeho rodinného života neodkazoval, preto v preskúmanom súdnom konaní vznesenú námietku o neskúmaní možného zásahu do rodinného života a v tej súvislosti nevykonaní dokazovania odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Podľa názoru súdu navrhovateľ sa nemôže dôvodne dovolávať následkov svojej pasivity v administratívnom konaní, ak je navyše dôvodný predpoklad jeho zámeru sa k otázke rodinného života počas konania nevyjadrovať z dôvodu pre neho nepriaznivých skutočností a teda nemožno v tomto štádiu konania hovoriť o dôkazoch neočakávaných a prekvapivých, ku ktorým sa nemohol vyjadriť resp. ktoré nebolo objektívne možné produkovať a odvolávať sa na ne už v administratívnom konaní pred správnym orgánom, ktoré by dôvodne mohli vyvolávať pochybnosti o rešpektovaní procesných práv.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku vytykajúcu neuplatnenie alternatív k zaisteniu. Navrhovateľ v podanom odvolaní poukazoval na znenie čl. 15 ods. 1 a 4 návratovej smernice 115/2008/ES, podľa ktorej má správny orgán, ešte pred tým ako zaistí štátneho príslušníka tretej krajiny, povinnosť zväžiť použitie miernejších donucovacích prostriedkov, pričom formu a metódy ponecháva na vnútroštátnu právnu úpravu. V tomto prípade vnútroštátnu právnu úpravu predstavuje práve ust. § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, t. j. povinnosť hlásenia pobytu alebo zloženie peňažnej záruky. Iné alternatívy k zaisteniu právny poriadok nepripúšťa. Podmienkou pre uloženie povinnosti hlásenia pobytu je však v zmysle ust. § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov preukázanie zabezpečenia ubytovania a zároveň finančného zabezpečenia pobytu podľa ust. § 6 zákona o pobyte cudzincov. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ uvedené podmienky nespĺňal ani s prihliadnutím na jeho tvrdenie, že má na území Slovenskej republiky rodinu. Podľa vyjadrenia odporcu jediným rodinným príslušníkom, ktorý sa v súčasnosti nachádza na území Slovenskej republiky je jeho brat X. S., u ktorého však bolo zistené, že nedisponuje finančnými prostriedkami na krytie pobytu navrhovateľa v zmysle vyššie uvádzaného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov (č. l. 30 súdneho spisu).

Navrhovateľ v priebehu konania nepreukázal, že by mohol on alebo niekto iný v jeho mene zložiť peňažnú záruku resp. že má kde bývať a že zároveň má finančné krytie svojho pobytu, na čo bol odporcom v správnom konaní dopytovaný, čo vyplýva aj z administratívneho spisu odporcu.

V súvislosti s námietkou navrhovateľa vytykajúcou dĺžku lehoty zaistenia, ktorú odporca stanovil na 6 mesiacov ako maximálnu dobu zaistenia, odvolací súd konštatuje, že táto rešpektuje hranicu stanovenú príslušnými ustanoveniami zákona o pobyte cudzincov a pokiaľ je z dôvodu nemožnosti presnejšieho určenia trvania všetkých v predmetnom konaní vyžadovaných úkonov smerujúcich k realizácii vyhostenia navrhovateľa uvedených v rozhodnutí zdôvodnená ako „čas nevyhnutne potrebný“ na zaistenie cudzinca, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu odporcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, ako to aj uviedol odporca vo svojom rozhodnutí, nebolo možné na námietku naznačujúcu nesúlady so zákonom v tomto smere prihliadnuť.

Z uvedených dôvodov nepovažoval odvolací súd námietky navrhovateľa za spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto bol dôvodný záver, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa bolo vydané v súlade so zákonom. Krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil a odvolací súd preto jeho rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, trovy konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.